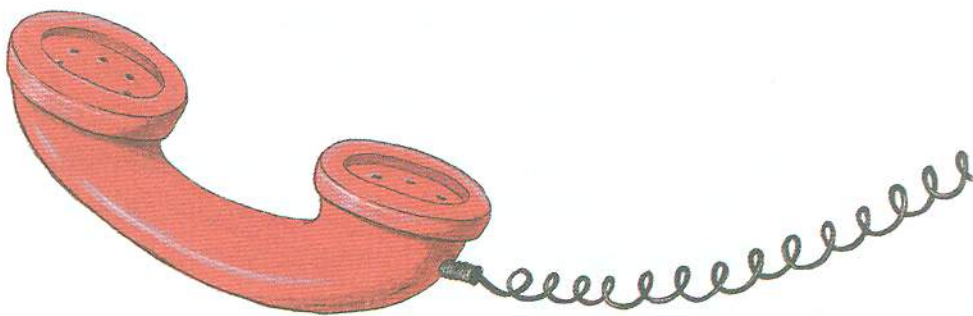

Друга таємниця четвертого «А»

У четвертому «А» народилася друга таємниця.

Неждано-негадано, несподівано для всіх. Саме так, як і люблять народжуватися таємниці.

У них вже була одна таємниця — перша. Але про неї трохи згодом.

А зараз про другу, яка народилася наприкінці навчального року, у травні місяці.

Хтось із їхнього класу зробив благородний вчинок. Зробив і, як говорили у рицарські часи, забавив лишитися невідомим.

Весь клас аж підскакував від цікавості:

— Хто?!

— Хто?!

— Хто?!

Всі підозріливо дивилися один на одного, але ніхто не признавався.

А сталося от що.

У райвідділ міліції¹, що розташований за два будинки від школи, раптом хтось подзвонив по телефону:

— Дядечко черговий! У телефонній будці біля райвідділу стоїть сумка з грошима. Будь ласка, вийдіть і заберіть. Тільки швидше.

Голос був дитячий, але хлопець чи дівчинка — черговий міліціонер розібрати не зміг.

— А ти хто? Звідки? — спитав він.

— З... з четвертого «А»... — почав було той «хтось», але потім чи то перелякався, чи то розгубився, чи, як я вже сказав, забажав лишитися невідомим, — клац! — і поклав трубку.

Коли черговий вискочив з райвідділу, у телефонній будці вже нікого не було, а на підлозі під апаратом справді стояла сумка з грошима.

Виявилося, у той день вранці касирка однієї з київських установ пішла в банк по зарплату для колективу. Як правило, вона завжди з банку дзвонила і за нею когось присилали, щоб вона сама не несла гроші (бо сума була чималенька, близько ста тисяч). На цей раз вона ніяк не могла додзвонитися (щось у них там сталося з телефоном). І пішла з банку без супроводу. По дорозі їй стало погано, вона ледве дійшла до лавки у скверику, присіла і знепритомніла. Перехожі викликали швидку допомогу. Швидка приїхала, забрала її в лікарню. І ніхто не помітив, що під лавкою лишилася сумка з грошима...

¹ Міліція — колишня назва поліції.

І от «хтось» із їхнього четвертого «А» ту сумку знайшов і передав у міліцію в такий не зовсім звичайний спосіб.

На другий день до них у клас прийшов заступник начальника райвідділу міліції підполковник Кочубей. Високий, ставний, гарний, схожий на кіногероя, він говорив з ними, як з дорослими, без тіні сюсюкання, шанобливо і серйозно.

— Друзі! — сказав підполковник. — Те, що зробив хтось із вас, заслуговує високої оцінки. На жаль, ще трапляються люди, які, знайшовши багато грошей, не втримуються і привласнюють їх. Той, хто сидить серед вас, не тільки не зробив так, а й виявив скромність, не захотів назвати себе, щоб уникнути подяки й цінного подарунка. І це ще збільшує повагу до нього працівників органів міліції. Але все-таки нам хотілося б знати, хто це. Щоб потиснути йому руку і подякувати не тільки від себе, а й від великого колективу установи, від сотень людей, чесно зароблені гроші яких лежали в тій сумці...

Підполковник міліції повільно обвів поглядом клас. Всі почали презиратися. Всі чекали, що зараз от-от хтось встане і скаже, скромно опустивши очі: «Це я...»

Але ніхто не встав і не сказав.

— Ну, що ж... — підполковник усміхнувся. — Хай буде так. Але знайте, хто б це не був — хлопчик чи дівчинка, — я його (чи її) дуже поважаю. Щиро бажаю вам успіхів у навчанні і всього-всього найкращого. Якщо коли-небудь вам щось буде потрібно по нашій лінії, будь ласка, звертайтеся. З радістю допоможемо. Бувайте здорові!

І підполковник пішов.

Класний керівник, учителька української мови і літератури Глафіра Павлівна цвіла, як троянда, від гордості й задоволення.

— Молодці!.. Тобто — я хотіла сказати, молодець! — той, хто це зробив... Я, звичайно, розумію, скромність — окраса людини... Але... я, звичайно, хотіла б знати... Я не допитуюсь... звичайно... Але мені б, звичайно, було б цікаво... — Вона обвела свій четвертий «А»

таким прохальним поглядом, що всім аж стало незручно: «Невже ти мені, мені, твоєму класному керівникові, не відкриєшся?! Невже?!» — благав її погляд.

— Ну, признайся! Ну! — підхопилася Шурочка Горобенко.

— Це вже просто свинство! — вигукнув Гришка Гонобобель.

